

Arrest

nr. 165 913 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding *“tot weigering van een toeristenvisum dd. 7.04.2013 door de Belgische ambassade te Amman (Jordanië), ter kennis gebracht van verzoekster op 27.06.2013 via een brief van de Belgische ambassade in Amman”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 december 1957.

Op 20 september 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een visum kort verblijf in.

Op 3 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de afgifte van een visum kort verblijf aan de verzoekende partij geweigerd wordt. Tegen deze beslissing

dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De beslissing van 3 oktober 2012 wordt door de verwerende partij ingetrokken. Bij arrest van 25 april 2013 met nummer X verwerpt de Raad het beroep van de verzoekende partij.

Op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de afgifte van een visum kort verblijf aan de verzoekende partij geweigerd wordt. Op 17 juni 2013 trekt de verwerende partij voormelde beslissing in.

Volgens de nota met opmerkingen neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 17 juni 2013 de beslissing waarbij de afgifte van een visum kort verblijf aan de verzoekende partij geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

- *Andere*

Betrokkene biedt een beperkte garantie op terugkeer:

- *betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen*
- *betrokkene legt documenten voor die niet nodig zijn voor een aanvraag kort verblijf, maar wel de drie voorwaarden zijn voor een aanvraag gezinshereniging en het bewijs leveren van regelmatige en stabiele bestaansmiddelen van de garant (huurovereenkomst van de garant, lidmaatschap ziekenfonds en arbeidscontract van de garant).*

Bijgevolg zijn er te veel twijfels dat betrokkene geen langer verblijf beoogt en daadwerkelijk binnen de gestelde termijn naar Irak zal terugkeren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 32.1.b van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het non-discriminatiebeginsel, van het beginsel *non bis in idem*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing betreft de weigering visum gedateerd op 2013/04/07, of 7 april 2013. Deze werd aan verzoekster ter kennis gebracht bij brief van de Belgische ambassade in Amman van 27.6.2013.

Tegen dezelfde beslissing werd door verzoekster een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingesteld bij de RvV en deze zaak is gekend onder het rolnummer X

Bij brief van 16 juli 2013 van de RvV aan verzoekster op haar gekozen woonplaats bij haar raadsman wordt meegedeeld dat de beslissing die het voorwerp is van vermelde zaak door verwerende partij is ingetrokken.

Dezelfde beslissing die op 17.6.2013 wordt ingetrokken wordt op 27.6.2013 opnieuw ter kennis gebracht.

Het gaat om een beslissing van dezelfde datum: 7.4.2013.

Dit schendt het principe non bis in idem en eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel dat rust op verwerende partij.

Dit is nog des te meer het geval daar het reeds om de tweede intrekking van een beslissing over dezelfde visumaanvraag gaat, en de thans bestreden beslissing de derde kennisgeving is in verband met dezelfde visumaanvraag.

Dit is ook nog het geval waar blijkt dat verwerende partij in de 'eerste' beslissing over het visum gewoonweg geen rekening had gehouden met door verzoekster voorgebrachte documenten, omdat ze blijkbaar niet 'gevonden' waren.

De zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat moet onderzocht worden 'hoe een normaal voorzichtige en redelijke mens, in dezelfde feitelijke omstandigheden geplaatst, zou gehandeld hebben'. (I. Opdebeek e.a.

Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Die Keure, Brugge 2006, p. 105 e.v.).

Ook het redelijkheidsbeginsel is geschonden omdat het bestuursorgaan 'op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.' (I. Opdebeek e.a., op. cit., p. 175).

Tweede onderdeel,

De hier bestreden beslissing is op één passage na gewoonweg dezelfde als de beslissing waarvan de intrekking is gevraagd. 'Beide' beslissingen hebben dezelfde datum.

Minstens had moeten gemotiveerd worden waarom ondanks het wegvallen van de motivering in verband met het cruciale gegeven van 'resterende familiale belangen in haar thuisland' toch nog het visum geweigerd wordt.

Door dit niet te doen wordt de motiveringsverplichting geschonden.

Een beslissing dient als een geheel te worden aanzien; dit is zeker het geval waar de beslissing steunt op slechts één enkel onderdeel van artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG, namelijk dat het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld. Dit madame Soleil critérium mag niet willekeurig gehanteerd worden.

A contrario blijkt dat door het niet meer handhaven van het motief in verband met de resterende familiale belangen dient aanvaard te worden dat het voorleggen van stukken in verband met de andere kinderen die in Irak wonen en er studeren wel gegevens worden aangebracht die het aannemelijk maken dat verzoekster zal terugkeren.

Er wordt overigens opgemerkt dat verzoekster ook gegevens had voorgebracht waaruit bleek dat zij in Irak eigenaar is van twee huizen. Ook dit is een element voor terugkeer. Maar hiervan wordt zelfs geen melding gemaakt.

Derde onderdeel,

In de eerste (ingetrokken) weigeringsbeslissing dd. 7.10.2012 steunt de weigering op critérium (9) 'uw voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld (artikel 32, l, b).

In de weigeringsbeslissing van 7.4.2013, zowel de ingetrokken als de hier voorliggende, wordt enkel en uitsluitend dit zelfde critérium aangeduid.

In de eerste beslissing luidde de motivering bij dit critérium:

"Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

Betrokkene is weduwe, reisde niet eerder binnen Schengen en legt documenten voor die niet nodig zijn voor een aanvraag kort verblijf. Mogelijks wordt een langer verblijf beoogd."

Door de intrekking van de beslissing is het duidelijk en wordt door verwerende partij minstens impliciet toegegeven dat deze motivering niet opgaat.

Nochtans wordt in de tweede en ingetrokken weigeringsbeslissing niet alleen hetzelfde critérium gehanteerd maar wordt de motivering van de eerste beslissing gewoonweg herhaald.

Deze motivering wordt dan (aangevuld met) volgende motivering:

"Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

Betrokkene biedt een beperkte garantie op terugkeer:

-betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen

-betrokkene levert geen bewijs van resterende familiale belangen in haar thuisland en betrokkene is weduwe. In het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring staat dat betrokkene beweert de nodige stukken te hebben voorgelegd bij de visumaanvraag die bewijzen dat ze nog kinderen heeft in Irak (Iraakse identiteitskaarten zoon en dochter, studentenkaarten zoon en dochter en officieel document gezinssamenstelling). Deze documenten vinden wij echter niet terug in de volledige originele aanvraag (papieren dossier).

-betrokkene legt documenten voor die niet nodig zijn voor een aanvraag kort verblijf, maar die wel de drie voorwaarden zijn voor een aanvraag gezinshereniging en ht bewijs leveren van regelmatige en stabiele bestaansmiddelen van de garant (huurovereenkomst van de garant; lidmaatschap ziekenfonds en arbeidscontract van de garant).

Bijgevolg zijn er te veel twijfels dat betrokkene geen langer verblijf beoogt en daadwerkelijk binnen de gestelde termijn naar Irak zal terugkeren."

In de thans voorliggende beslissing van dezelfde 4.7.2013 wordt dezelfde motivering herhaald, met weglating van de passage 'betrokkene levert geen bewijs van resterende familiale belangen in haar thuisland.... (papieren dossier).'

In essentie tonen al deze motiveringen de totale willekeur in de beslissing die er op neer komt dat welke elementen verzoekster ook voorbrengt verwerende partij gewoonweg weigert en zal weigeren om een visum uit te reiken. De eigenlijke motivering doet er niet meer toe. Het loutere gegeven dat tot driemaal toe een andere motivering wordt 'gegeven' om in feite tot dezelfde beslissing te komen, bevestigt de totale willekeur in de beslissing.

Dit is nog des te meer het geval daar het gaat om een criterium dat zich situeert in de toekomst ('voornemen om het land te verlaten') wat zich leent tot pure willekeur, zoals in casu duidelijk het geval is.

Artikel 32.1.b van de Verordening stelt:

' 1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

b. Indien er redelijke twijfel bestaat over ... zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum'.

Dit artikel hanteert het critérium 'redelijke twijfel'.

De bestreden beslissing hanteert dit criterium niet. Het hanteert het criterium 'te veel twijfels' wat een andere inhoud heeft dan het wettelijke critérium.

Zoals uit de lezing van en een vergelijking met het verzoekschriften die werden ingediend (zie stuk) naar aanleiding van de eerste en tweede weigering blijkt doet de hier bestreden beslissing, in een poging om de kritieken van dat verzoekschrift 'op te vangen', een louter cosmetische ingreep in de motivering om de schijn te wekken dat er nu wel correct zou gemotiveerd zijn.

Verzoekster had toen gesteld dat 'de bestreden beslissing een critérium hanteert dat niet in de wet is voorzien: "het niet kunnen vaststellen van het voornemen om het grondgebied te verlaten" en dat er 'bijgevolg niet geargumenteed werd op basis van het wettelijke begrip 'redelijke twijfel

Ook thans wordt opnieuw het wettelijke critérium niet gehanteerd.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg vermeld artikel van de verordening.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het motiveringsbeginsel is ook een algemeen rechtsbeginsel in het administratief recht en vereist onder meer naast de verplichting op zich om te motiveren (de kenbaarheid van de motieven), de feitelijke en juridische juistheid van de motieven en de vereiste dat de aangevoerde motieven redelijk moeten zijn. (zie I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge 2006, p. 131-171).

De motivering moet concreet en precies zijn en standaardformules zijn uit den boze. (zie I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge 2006, p.153-154).

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan en zij is bovendien niet gesteund op de criteria van artikel 32.1 .b van de Verordening.

Verzoekster herhaalt dat de motieven die reeds in de eerste en tweede beslissing werden aangehaald thans niet opnieuw kunnen worden aangehaald daar door de intrekking van die beslissingen verwerende partij zelf, minstens impliciet, heeft toegegeven dat deze motieven niet afdoende zijn.

Het is dan ook in ondergeschikte orde dat ook deze 'oude' motieven gekritiseerd worden.

'Reisde niet eerder binnen Schengen'.

Wanneer dit argument zou aanvaard worden zou het betekenen dat éénieder die nooit binnen Schengen gereisd heeft een toeristenvisum kan geweigerd worden. Dit toont het totaal absurde van dit argument aan. Hoe kan dit motief een basis vormen om eruit af te leiden dat verzoekster niet het voornemen zou hebben om tijdig het land te verlaten? Met evenveel 'reden' kan hieruit precies het tegendeel worden afgeleid.

'Legt documenten voor die niet nodig zijn voor een aanvraag kort verblijf. Mogelijks wordt een langer Verblijf beoogd.'

In de eerste beslissing werd niet gezegd over welke documenten het zou gaan, zodat verzoekster zich hierop niet correct kon verdedigen. Verzoekster had gesteld: "Het motief faalt bij gebrek aan concretisering. Verzoekster betwist overigens dit motief."

Thans wordt verwezen naar de huurovereenkomst van de garant, lidmaatschap ziekenfonds en arbeidscontract van de garant.

Verzoekster betwist dat deze overbodige documenten een element zouden kunnen vormen om een toeristenvisum te weigeren. Verzoekster heeft deze documenten ter goeder trouw en zonder enige bijbedoeling afgeleverd. Zij was hierover foutief geïnformeerd door de bevoegde diensten.

Als verzoekster ter kwader trouw zou handelen en effectief in België zou willen blijven zou zij precies deze documenten niet hebben ingediend, om geen argwaan te wekken. Deze documenten bewijzen precies het omgekeerde van wat verwerende partij er uit afleidt.

'Redelijke twijfel, 'Voornemen niet kan worden vastgesteld'

Meer algemeen stelt verzoekster dat de beslissing zelf en de gegeven motieven volkomen in strijd zijn met de werkelijkheid.

Verzoekster heeft de intentie haar zoon die ze vijf jaar niet meer zag, en die zelf niet naar Irak kan reizen om politieke redenen, te bezoeken en daarna terug te keren naar Irak. De reden van het bezoek aan de zoon is onbetwistbaar en niet betwist. Bij die gelegenheid zal ook de verloofde van haar zoon aan haar worden voorgesteld.

Verzoekster heeft al haar belangen in Irak. Zij verwijst hiervoor naar wat in het feitelijk gedeelte is uiteengezet en naar de bijgevoegde stukken.

Zij heeft bij de aanvraag van het visum een bewijs voorgelegd dat zij op een bankrekening in Bagdad een belangrijke geldsom heeft om daar te leven. Dit element wordt zelfs niet eens in overweging genomen.

Evenmin wordt overwogen dat verzoekster twee eigendommen heeft in Irak.

Ten overvloede wijst zij er opnieuw op (zie stukken) dat vier van haar vijf kinderen in Bagdad verblijven. Zij heeft een gehuwde zoon die drie kinderen heeft; zij heeft een gehuwde dochter die één kind heeft. Zij heeft dus vier kleinkinderen. Zij heeft ook nog twee kinderen die bij haar inwonen en die les volgen aan twee verschillende universitaire instellingen in Bagdad. Bovendien wordt ook het bewijs voorgebracht dat zij in Bagdad twee eigendommen heeft, waarvan er één door haar bewoond wordt. Er wordt ook een gezinssamenstelling neergelegd.

Al deze gegevens maken dat er geen enkele twijfel over kan bestaan dat verzoekster al haar permanente belangen in Bagdad situeert, waar zij over geld beschikt, waar haar vier kinderen zijn, waar haar vier kleinkinderen wonen en waar zij twee eigendommen heeft.

Het motief is feitelijk onjuist en is niet redelijk, en steunt bovendien niet op het critérium van artikel 32.1.b van de verordening.

De beslissing faalt bijgevolg zowel wat de juridische als wat de feitelijke grondslag ervan betreft.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“1. Het non-bis-in-idem beginsel houdt in dat iemand niet twee keer voor dezelfde feiten kan gestraft worden.

Te dezen is er geen sprake van enige straf maar beoordeelt de administratieve overheid, die over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, over een visumaanvraag.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, is er wel degelijk een verschil tussen de ingetrokken beslissing en de bestreden beslissing.

Door een motief weg te laten wordt nadruk gelegd op het feit dat zij lang verblijf beoogt.

Zij legt documenten neer die dienend voor een aanvraag gezinshereniging...

De feitelijke juistheid van de feiten die dat motief schragen worden niet betwist.

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de administratieve overheid, in het licht van artikel 21.1.b. van de Visumcode, besluit dat er veel twijfels rijzen over de daadwerkelijke terugkeer binnen de gestelde termijn.

2. Dat de toekomst de mens noopt om te speculeren, doet geen afbreuk aan de ruime discretionaire van de administratieve overheid ter zake.

Alle documenten voor lang verblijf verzamelen en kort verblijf beogen...

De motieven in de beslissing worden uitdrukkelijk vermeld.

Dienvolgens kan de verzoekende partij zich met kennis van zaken in rechte verdedigen.

Aldus is er geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht (cf. artikel 62 van de Vreemdelingenwet).

Voorts vinden de motieven steun in het administratief dossier.

Aldus is er geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

3. De administratieve overheid kan beslissingen intrekken.

Te dezen is de bestreden beslissing, en niet vorige beslissingen, het voorwerp van dit procès. Het gebruik van de woorden "veel twijfels" is niet problematisch en verandert de draagwijdte van artikel 21.1.b. van de Visumcode niet.

Immers, als er veel twijfels zijn, is de twijfel redelijk.

Minstens wordt het normdoel bereikt.

Het motief "reisde niet eerder binnen Schengen" moet in samenhang met het andere bekeken worden: verzamelt documenten voor lang verblijf.

Aldan kort verblijf weigeren is niet onredelijk: redelijke twijfel."

2.1.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en deze betwist zodat de beslissing dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op de motivering dat er geen garanties zijn dat de verzoekende partij het Belgisch grondgebied zal verlaten voor het verstrijken van het visum aangezien er maar beperkte garanties op terugkeer zijn, met name het gegeven dat de verzoekende partij niet eerder binnen "Schengen reisde" en dat ze documenten voorlegde die niet nodig zijn voor een aanvraag kort verblijf maar wel de drie voorwaarden zijn voor een aanvraag gezinshereniging en het bewijs leveren van regelmatige en stabiele bestaansmiddelen van de garant (huurovereenkomst van de garant, lidmaatschap ziekenfonds en arbeidscontract van de garant) zodat er te veel twijfels zijn dat de verzoekende partij geen langer verblijf beoogt en daadwerkelijk binnen de gestelde termijn naar Irak zal terugkeren.

Met betrekking tot het motief dat zij nooit eerder reisde, zet de verzoekende partij uiteen dat haar zoon in België verblijft als erkend vluchteling, dat hij aldus niet naar Irak kan terugkeren om zijn moeder terug te zien en dat ze mekaar in vijf jaar niet gezien hebben. Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij duidelijk aangegeven dat haar reis tot doel had haar zoon in België te bezoeken. Het motief houdende dat de verzoekende partij nooit eerder reisde gaat voorbij aan de specifieke doelstelling van de voorgenomen reis en is dan ook niet pertinent.

Met betrekking tot het motief dat de verzoekende partij documenten voorlegde die niet nodig zijn voor een aanvraag kort verblijf maar wel de drie voorwaarden zijn voor een aanvraag gezinshereniging en het bewijs leveren van regelmatige en stabiele bestaansmiddelen van de garant (huurovereenkomst van de garant, lidmaatschap ziekenfonds en arbeidscontract van de garant) stelt de verzoekende partij dat ze deze documenten ter goede trouw heeft neergelegd na informatie verkregen te hebben van de bevoegde diensten. Ook beklemt de verzoekende partij dat vier van haar vijf kinderen nog in Irak wonen, dat ze twee woningen heeft waarvan ze één bewoont met haar twee studerende kinderen, dat haar oudste kinderen gehuwd zijn, dat ze in totaal vier kleinkinderen heeft en dat zij op een rekening bij een bank in Bagdad een belangrijke geldsom op haar rekening heeft staan. De verzoekende partij concludeert hieruit dat het duidelijk is dat zij al haar permanente belangen in Bagdad heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van voormelde gegevens. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee rekening heeft gehouden en waarom deze elementen geen garantie op terugkeer bieden nu de verzoekende partij een visum voor een verblijf van 45 dagen aangevraagd heeft. Daarenboven meent de Raad dat het niet kennelijk onredelijk is van de verzoekende partij om de huurovereenkomst van haar zoon neer te leggen, nu ze in haar visumaanvraag aangeeft dat ze bij haar zoon zou logeren. Ook is het niet kennelijk onredelijk dat ze de loonfiches van haar zoon neerlegt, nu haar zoon ook een verbintenis tot tenlastenneming voor de verzoekende partij ondertekend heeft. Waar in de nota met opmerkingen herhaald wordt dat de

voorgelegde documenten betrekking hebben op een aanvraag gezinshereniging, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de zoon van de verzoekende partij nog de Iraakse nationaliteit heeft. Op het moment van de bestreden beslissing luidde artikel 10, §1 van de Vreemdelingenwet, die de categorieën weergeeft van de personen die in aanmerking komen voor gezinshereniging, als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de wettelijke voorwaarden vervult om de Belgische nationaliteit door nationaliteitskeuze te verkrijgen op grond van artikel 13, 1°, 3° en 4°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, of om ze te herkrijgen, zonder dat evenwel vereist is dat hij gedurende de twaalf maanden voorafgaand aan de aanvraag om tot verblijf te worden toegelaten zijn hoofdverblijf in België moet hebben, noch dat hij naargelang het geval, een verklaring van nationaliteitskeuze of een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit hoeft te doen;

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.
De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;
6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voor zover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien;
7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.
Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.
De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap, dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als gelijkwaardig met een huwelijk in België.
De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.”

Uit voormeld artikel blijkt dat de verzoekende partij als ouder van een meerderjarige erkende vluchteling geen aanspraak kan maken op een toelating op verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Indien de zoon van de verzoekende partij ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven, komt de verzoekende partij evenmin in aanmerking voor een recht op verblijf als ouder van een Belg, aangezien dergelijk recht enkel voorbehouden is aan ouders van minderjarige Belgen. Bijgevolg is het verweer van de verwerende partij, zonder verdere precisering wat zij onder gezinsherenging bedoelt, niet dienstig gelet op de duidelijke bewoordingen van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is en de verzoekende partij terecht de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel is, wat deze beslissing betreft, niet langer vereist.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding *“tot weigering van een toeristenvisum dd. 7.04.2013 door de Belgische ambassade te Amman (Jordanië), ter kennis gebracht van verzoekster op 27.06.2013 via een brief van de Belgische ambassade in Amman”*, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS